

Epoch Times - komentáře k čínské komunistické straně - část 7 Historie zabíjení Čínské Komunistické strany

The Epoch Times

23. prosince 2004

Předmluva

Pětapadesátiletá historie čínské komunistické strany (ČKS) je psána krví a lžemi. Příběhy za touto krvavou historií jsou nejen brutálně nelidské, ale také málo známé. Pod vedením ČKS bylo zabito 60-80 milionů nevinných čínských lidí, po kterých zůstaly rozbité rodiny. Mnoho lidí se zajímá, proč ČKS zabíjí. Zatímco ČKS pokračuje v brutálním pronásledování praktikujících Falun Gongu a současně potlačuje protestující davy v Hanyanu pomocí střelby, lidé jsou zvědaví zda někdy přijde den, kdy se ČKS naučí mluvit slovy spíš než zbraněmi.

Mao Cetung shrnul smysl Kulturní revoluce: „... když chaos a svět dosáhnou znovu vyrovnanosti, po 7 nebo 8 letech se musí chaos oběvit znovu.“ [1] Jinými slovy, Kulturní revoluce by měla nastat každých 7 nebo 8 let a každých 7 nebo 8 musejí být zabity masy lidí.

V pozadí masakrů ČKS jsou podpůrné ideologie a praktické požadavky.

Ideologicky ČKS věří v „diktaturu proletariátu“ a „neustálou revoluci pod diktaturou proletariátu“. Proto, když ČKS převzala moc nad Čínou, zabila vlastníky půdy, aby vyřešila problémy s výrobou v zemědělských oblastech; a „zabila kapitalisty“, aby dosáhla cíle komerční a průmyslové reformy a vyřešila tak výrobní vztahy ve městech. Poté, co byly tyto dvě třídy odstraněny, byly ekonomické problémy v podstatě vyřešené. Založení kultury vládnoucí třídy také volalo po masakru. Potlačování opoziční strany Hu Fenga [2] a protipravičáků odstranilo intelektuály. Zabíjení křesťanů, Taoistů a Buddhistů vyřešilo náboženské problémy. Hromadné vraždění během kulturní revoluce kulturně a politicky založilo absolutní moc ČKS. Masakr na náměstí Tiananmen byl použit za účelem předejití politické krize, a aby rozdrtil demokratické požadavky. Pronásledování Falun Gongu je na to, aby se vyřešila otázka víry a tradičních způsobů léčení. Tyto činy byly všechny nezbytné, aby si ČKS posílila svoji moc a udržela vedení tváří v tvář neustále finanční krizi (když se ČKS dostala k moci, ceny prudce stouply a po kulturní revoluci čínská ekonomika upadala), politické krizi (lidé nenásledovali nařízení strany a chtěli sdílet politická práva se stranou) a krizi víry (rozpad bývalého sovětského svazu, politické změny ve východní Evropě a otázka Falun Gongu). Kromě otázky Falun Gongu byla všechna tato politická hnutí použita na oživení zlého ducha ČKS a vyvolala touhu po revoluci. ČKS také použila tato hnutí na prověření svých členů a odstranění těch, kteří nesplňovali požadavky strany.

Zabíjení je také nezbytné z praktických důvodů. ČKS začala jako skupina vrahů a lotrů, kteří zabíjeli, aby získali moc. Jak byl jednou tento precedent ustanoven, nebyla cesta zpět. Neustálý teror byl nutný k zastrašování lidí, a k tomu aby je přinutili ze strachu přijmout absolutní vládu ČKS.

Na povrchu se může zdát, že ČKS byla „nucena zabíjet“, a že různé incidenty se udály, jen aby uvedly do pohybu komplexní nabíjecí mechanismus ČKS. Ve skutečnosti ČKS potřebuje pravidelné zabíjení a tyto incidenty jí umožňují zakrýt její potřebu zabíjet. Bez těchto bolavých lekcí, by si lidé mohli začít myslet, že se ČKS zlepšuje a mohli by, jako ti idealističtí studenti demokratického hnutí v roce 1989, chtít demokracii. Každých 7 nebo 8 let se opakující masakry slouží k tomu, aby si lidé vzpomněli na teror a mohli tak varovat mladší generace – kdokoliv pracuje proti ČKS, chce se postavit absolutnímu vedení ČKS nebo chce obnovit čínskou kulturní historii, ochutná „železnou pěst“ diktátorství proletariátu.

Zabíjení se pro ČKS stalo jedním z hlavních způsobů, jak si udržet moc. Se stupňováním krvavých činů ČKS, by vzdání se tohoto vražedného mechanismu dodalo lidem odvahy, aby pomstili zločiny ČKS. Nepřeberná množství a důkladné zabíjení nebylo dost; muselo to být provedeno těmi nejbrutálnějšími způsoby, aby co nejefektivněji nahnali strach obyvatelstvu, hlavně na začátku, když ČKS rozšiřovala svoji vládu.

Aby všem vstúpili co největší teror, cíle tohoto ničení byly tyransky vybírány tak, aby se žádná skupina necítila bezpečně. V každém politickém hnutí použila ČKS strategii genocidy. „Potlačení reakcionářů“ nepotlačilo „činy“ těchto takzvaných reakcionářů, ale je – tyto lidi – samotné. Jestliže někdo z nich pár dní sloužil v armádě NS (Národní strany / Kuomintang), ale neudělal vůbec nic politického poté, co ČKS nabyla moc, tento člověk byl stejně popraven kvůli své „reakcionářské minulosti“. Aby ČKS odstranila kořeny problémů v procesu půdních reforem, často zabíjela celé rodiny hospodářů.

Po roce 1949, ČKS pronásledovala více než polovinu čínské populace. Odhadovaných 60-80 milionů lidí, zemřelo nepřirozenou smrtí. Tohle číslo daleko převyšuje součet všech mrtvých v obou světových válkách.

Stejně jako v dalších komunistických zemích, součástí svévolného zabíjení ČKS je také vraždění svých vlastních členů, aby odstranila disidenty, kteří dávají přednost smyslu pro lidskost před principy strany. V pokusu o udržení své nepřemožitelné tvrze dopadá vládní teror ČKS stejnou vahou na stranu samotnou.

Ve většině zemí o sebe lidé navzájem pečují a mají se rádi. Mají respekt k životu a důvěru k vyšší moci. Na východě mají lidé rčení: „Nevnucuj ostatním to, co bys sám nechtěl.“ [3] Na západě se říká: „Miluj své bližní jako sebe sama.“ [4] ČKS ale naopak hlásá: „Historie všeho doposud existujícího ve společnosti je historií třídních bojů.“ [5] Aby udržela tyto „boje“ uvnitř společnosti, musí vytvářet nenávisť. ČKS nejen zabíjí životy, ale podněcuje lidi, aby se zabíjeli mezi sebou. Snaží se, aby lidé méně vnímali utrpení druhých, tím že je neustále obklopují zabíjením. Tím, že je často vystavují nelidské brutalitě chtějí docílit, aby se vůči tomu stali otupělými, a vytvořili si myšlenku, že největší jejich nadějí je, když nebudou pronásledováni.“ Všechny lekce naučené brutálním potlačováním umožňují ČKS, aby si udržela moc.

ČKS, kromě toho, že zničila bezpočet životů, zničila také duše čínských lidí. Mnoho lidí muselo reagovat na hrozby ČKS vzdáním se svých principů a přesvědčení. Duše těchto lidí zemřely - což je daleko horší než smrt fyzická.

I. Hrůzostrašný masakr

Před tím než se ČKS dostala k moci, Mao Cetung napsal: „Rozhodně nepoužijeme shovívavé taktiky na reakcionáře, ani na aktivity reakcionářské třídy.“ [6] Jinými slovy, už před tím než ČKS převzala moc nad Pekingem, už tehdy byla rozhodnuta vést tyranu pod eufemismem „Lidové demokratické diktatury“. Uvedeme několik případů.

Potlačení reakcionářů a Půdní reforma

ČKS v březnu roku 1950 vyhlásila „Příkazy k úplnému potlačení reakcionářských živlů“, také známé jako „Potlačení reakcionářů“.

Na rozdíl od všech císařů, kteří poté co byli korunováni, udělili amnestii celé zemi, ČKS ve chvíli, kdy získala moc, začala zabíjet. Mao Cetung v jednom dokumentu řekl: „Ještě stále jsou místa, kde mají lidé strach a neodvažují se veřejně zabíjet reakcionáře ve velkém.“ [7] V únoru 1951 ústřední ČKS prohlásila, že kromě provincie Zhejiang a Jižní Anhui, „by ostatní oblasti, které dost nezabíjejí - především ve velkých a středně velkých městech, měly pokračovat v zabíjení v největší možné míře a neměly by přestávat příliš brzy.“ Mao dokonce doporučil, aby „v zemědělských oblastech, když budou reakcionáři zabíjeni, byla zabita průměrně 1/1000 veškeré populace... ve městech by to mělo být ještě méně. [8]“ V té době bylo v Číně nanejvýš 600 miliónů lidí; tento Maův „vladařský příkaz“ by zapříčinil minimálně 600 000 mrtvých. Nikdo neví odkud tento poměr 1/1000 vzal. Nejspíše pouze z rozmaru se rozhodl, že 600 000 životů bude dost pro vytvoření strachu mezi lidmi a tak je nařídil zabít.

Jestli ti, co zemřeli si zasloužili zemřít nebo ne, se ČKS vůbec netýkalo. „Nařízení Čínské lidové republiky o trestání Reakcionářů“ vydané v roce 1951 hlásilo, že i ti, kteří šířili fámy mohou být „ihned popraveni“.

Souběžně s potlačováním reakcionářů, se také ve velkém odehrávala půdní reforma. ČKS již zahájila reformy v oblastech, které okupovala koncem 20 let. Na povrchu tato reforma vypadala jako prostředek pro ideální poklidný stát, ve kterém by všichni měli půdu pro farmaření, ale ve skutečnosti to byla jen záminka pro zabíjení. Tao Zhu, 4. nevyšší v ČKS, měl slogan pro půdní reformu: „každá vesnice krvácí, každá domácnost bojuje“, čímž chtěl naznačit, že v každé vesnici musí majitelé půdy zemřít.

Půdní reformy se dá dosáhnout i bez zabíjení. Tchaj-wanská vláda provedla půdní reformu tak, že odkoupila pozemky od hospodářů. Ale ČKS vzešla ze skupiny lotrů, kteří pouze uměli krást, a přirozeně potřebovali zabít oběti, aby jim to nemohli nikdy oplatit.

Nejběžnější způsob zabíjení během půdní reformy byl znám jako „bojové shromáždění“. ČKS vymyslela zločiny a obvinila vlastníky půdy, a nebo bohaté farmáře. Veřejnost byla tázána, jak by měli být potrestáni. Do davu byli nastrčeni členové komunistické strany nebo agresivní jedinci, aby křičeli: „Měli bychom je zabít!“, a vlastníci půdy a bohatí farmáři pak byli na místě zabiti. V té

době, kdokoliv ve vesnici vlastnil půdu byl nazýván „tyran“. Ti, kteří často zneužívali sedláky, byli nazýváni „sprostí tyrani“; ti, kteří vždy pomáhali s opravami veřejných zařízení, darovali peníze školám a na přírodní pohromy, byli nazýváni „laskaví tyrani“; a ti kdo nedělali nic, těm se říkalo „ne-tyrani“. Rozdělení nemělo žádný význam. Všichni „tyrani“ byli ihned popraveni, bez ohledu na to, do které kategorie tyranů patřili.

Na konci roku 1952, ČKS oznámila počet „reakcionářských jedinců“, které zabila: přes 2,4 miliónů lidí. Vlastně celkový počet mrtvých – vládních úředníků NS na úrovni krajů a vlastníků půdy - byl minimálně 5 miliónů.

Potlačení reakcionářů a půdní reforma měla tři přímé dopady. První - původní místní úředníci, kteří byli voleni skupinou místní samosprávy, byli odstraněni. ČKS, kvůli půdní reformě a potlačování reakcionářů, zabila všechny vážené lidi ve vesnici, kteří byli místními nezávislými vůdci, a aby převzala nad každou vesnicí kontrolu, dosadila tam člena strany. Za druhé – kradením a rabováním bylo získáno obrovské množství peněz. Do třetice - civilisté byli terorizováni brutálním potlačováním statkářů a bohatých farmářů.

„Tři Anti-Kampaně“ a „Pět anti-kampaní“

Potlačení reakcionářů a půdní reforma ovlivnili především venkov, zatímco následné „tři anti-kampaně“ a „pět anti-kampaní (nazývané také jako „3 úderová anti-kampaň“ a „5ti úderová anti-kampaň“) se dají považovat za genocidu ve městech.

„Tři Anti-Kampaně“ začaly v prosinci 1951 a zaměřily se na korupci, plýtvání a byrokracii. Někteří zkorumpovaní členové ČKS byli popraveni. Krátce poté, ČKS přisoudila korupci vládním úředníkům, kteří byli údajně sváděni kapitalisty. Současně byla v lednu 1952 rozžeta „Pětiúderová Anti-Kampaň“ proti uplácení, daňovým únikům, rozkrádání státního majetku, podvodům na vládních zakázkách a špionáži státních ekonomických informací.

„Pět Anti-Kampaní“ se v podstatě týkalo zabavování majetků nebo zabíjení kapitalistů. Chen Yi, starosta města Shanghai v té době každou noc poslouchal hlášení, na pohovce se šálkem čaje. Poklidně se ptal: „Kolik výsadkářů máme dnes?“ čímž myslel, „Kolik obchodníků skočilo z vysokých budov, aby spáchali sebevraždu?“ Nikdo z kapitalistů nemohl uniknout této „Anti-kampani“. Bylo po nich požadováno, aby platili daně, „kterým se vyhnuli“ již v období Guangxu (1875-1908) v dynastii Qing (1644-1911), kdy byl Shanghaiský obchodní trh teprve založen. Kapitalisti si nemohli dovolit platit takové „daně“ ani s využitím všech svých zdrojů. Neměli jinou možnost než ukončit svůj život, ale neodvažovali se skočit do řeky Huangpu, protože kdyby jejich těla nebyla nalezena, vláda by je nařkla, že odletěli do Hongkongu a jejich rodina by byla stále zodpovědná za tyto daně. Namísto toho kapitalisti raději skočili z vysoké budovy. Zůstala po nich mrtvola a ČKS měla důkaz, že jsou opravdu mrtví. V té době se lidé neodvažovali chodit podél vysokých budov z obavy, že by je rozdrtilo tělo někoho, kdo vyskočil z okna.

Podle sbírky *Fakta politických kampaní po založení ČLR*, kterou v roce 1996 vydaly společně čtyři oddělení včetně Průzkumného Centra Historie ČKS, bylo během „Tří a Pěti Anti—Kampaní“ uvězněno více než 323 100 lidí a přes 280 jich

spáchalo sebevraždu nebo zmizelo. V roce 1955 během „kampaně proti Hu Fengově straně“, bylo zatknuto přes 500 lidí, přes 60 jich spáchalo sebevraždu a 12 zemřelo nepřírozenou smrtí. V následném potlačení reakcionářů, bylo popraveno přes 21,300 lidí a 4,300 lidí spáchalo sebevraždu nebo zmizelo.

Velký hladomor

Nejvyšší úmrtnost byla zaznamenána během Čínského Velkého Hladomoru, těsně po Velkém Skoku Vpřed. [9] Kapitola „Velký Hladomor“ v knize *Záznamy dějin ČLR* vydané v únoru 1994 státním vydavatelstvím Červená zástava, „Počet nepřírozených úmrtí a redukovaných narození je odhadován na 40 miliónů... čínské snížení populace o 40 miliónů je pravděpodobně největším hladomorem světa v tomto století.“

ČKS udělala z Velkého Hladomoru „Tříletou Přírodní Pohromu“. Ve skutečnosti ale, tyto tři roky bylo dobré počasí, bez obrovských záplav, such, hurikánů, tsunami, zemětřesení, mrazů, krupobití nebo přemnožení sarančat. Tato „Pohroma“ byla zcela způsobena člověkem. Kampaň Velkého Skoku Vpřed vyžadovala od každého člověka v Číně, aby se zapojil do výroby oceli, donutili farmáře, aby nechali své úrody shnit na polích. Přesto však úředníci v každé oblasti stupňovali požadavky na výrobní výnosy. He Yiran, nejvyšší úředník výboru ČKS v Liuzhou, osobně vymyslel šokující výsledek 65 000 kilogramů rýže na *mu* [10] v kraji Huanjiang. Tohle se stalo hned po Lushanské valné hromadě, kdy kampaň Potlačení Pravého Křídla byla na svém vrcholu. Aby ČKS ukázala, že má vždy pravdu, zabavila úrodu jako daň za tyto přemrštěné výnosy. Následkem toho byly přiděly zrní, semen a hlavních plodin vesničanů všechny zabaveny. Když ale požadované množství nebylo stále dosaženo, ČKS obvinila vesničany, že svoji úrodu skrývají.

He Yiran jednou řekl, že se musí pokusit vyhrát závod o nejvyšší výnosy, bez ohledu na to kolik lidí v Liuzhou zemře. Někteří vesničané byli už vším otráveni a odešli pouze s dlaněmi plnými rýže. Stranický výbor v Xunle, kraje Huanjiang dokonce zakázal vaření, aby znemožnil vesničanům jíst úrodu. Strážníci hlídali vesnice v noci. Jak uviděli světlo od ohně, hned provedli štáru a prohledali dům. Mnoho vesničanů se vůbec neodvážilo vařit ani divoce rostoucí zeleninu nebo kůru, a zemřeli hlady.

Kdykoliv v historii nastalo období hladomoru, vláda zásobila oběti rýžovou kaší, rozdávala úrodu a pomohla tak obětem se hladomoru vyhnout. Avšak ČKS považovala útek obětí před hladomorem za zostuzení své prestiže a nařídila hlídkám, aby zablokovaly silnice, aby tak obětem zabránily před hladomorem uniknout. Každý kdo se pokoušel vzít zrní ze skladů, kde byla úroda uložena, byl označen za kontra-revolucionáře a byl zastřelen. Vesničané hladověli v provinciích Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan a Guangxi. Ale stále byli nuceni pomáhat při zavlažování, stavění hrází a výrobě oceli. Mnoho

jich spadlo na zem a už nikdy nevstalo. Vesničané umírali po rodinách a ti kteří přežili neměli sílu, aby pohřbili mrtvé. Jak rodiny umíraly jedna za druhou, vymřely celé vesnice.

V období nejvážnějších hladomorů v čínské historii, před tím než se ČKS dostala k moci, se stalo, že rodiny vyměnily své děti za jídlo, ale nikdo nikdy nejedl vlastní děti. Avšak pod vedením ČKS byli lidé nuceni jíst ty, co zemřeli, zabít a sníst ty, co utekli z jiných oblastí, a dokonce zabít a jíst své vlastní děti. Spisovatel Sha Qing ve své knize *Yi Xi Da Di Wan* (Skrytá země v zátoce bažin) píše: V období Velkého Hladomoru byl v jedné rodině vesničanů ponechán pouze otec se synem a dcerou. Jednoho dne otec vyhnal dceru z domu. Když se vrátila zpět, nemohla najít svého mladšího bratra, v kotli ale plaval bílý tuk a vedle kamen ležela hromada kostí. O několik dní později otec přilil vodu do kotle a volal na dceru, aby k němu přišla blíž. Dívka byla zděšena a skrývající se za dveřmi prosila svého otce: „Tati, prosím nejez mě. Mohu nasbírat dřevo na oheň a uvařit ti. Pokud mě sníš, tak to pro tebe nikdo neudělá.“

Celkový rozsah a počet takovýchto tragédií není znám, ale ČKS z nich udělala ušlechtilé pocty a prohlašovala, že vede lidi v statečném boji proti této „přírodní pohromě“. Také pokračovala v hlásání, jak je „mocná, skvělá a nemýlící se.“

Po Lushanské Valné hromadě v roce 1959, byl Generál Peng Dehuai [11] zbaven své moci, protože promluvil za lid. Skupina vládních úředníků a zaměstnanců, kteří se opovážili říci pravdu, byli propuštěni, zatknuti a vyšetřováni. Potom se už nikdo neodvážil promluvit. V období Velkého Hladomoru úředníci, místo aby oznamovali pravdu, zatajovali obrovské počty mrtvých následkem vyhladovění, aby si uhlídali svá úřední místa. Provincie Gansu dokonce odmítla pomoc v podobě jídla od provincie Shaanxi, tvrdili, že mají v Gansu jídla přebytek.

Tento Velký Hladomor by mohl být považován za test způsobilosti vládních úředníků ČK stranou. Pokud odmítli říct pravdu, tváří v tvář desítkám miliónů hladovějících lidí, tak splnili kritéria ČKS. ČKS pak věděla, že nic jako lidské emoce nebo svědomí je nesvede z cesty ČKS. Když Velký Hladomor skončil, odpovědní úředníci v provinciích pouze sami sebe zkritizovali, čímž celou záležitost vyřešili. Li Jingquan, tajemník ČKS v provincii Shishuan, kde zemřely milióny lidí, byl povýšen na Prvního tajemníka Úřadu Jihozápadního kraje ČKS.

.....

Od kulturní revoluce, přes masakr na náměstí Tinanamen k Falun gongu.

Kulturní revoluce byla formálně zahájena dne 16. května 1966 a trvala až do roku 1976. Toto období bylo dokonce samotnou ČKS nazýváno jako „desetiletá katastrofa“. Hu Yaobang, dřívější hlavní tajemník strany později v interview pro Jugoslávského reportéra řekl: „V té době bylo postihnuto téměř 100 miliónů lidí, což byla desetina celé čínské populace“.

Fakta politických kampaní po založení ČLR sestavené výzkumným centrem pro Historii ČKS hlásily, že „V květnu 1984, po 31 měsících intenzivního vyšetřování,

ověření a přehodnocení ústředním výborem, byly počty vztahující se ke Kulturní revoluci: 4,2 miliónů zatčených a vyšetřovaných, 1,7 miliónů lidí zemřelo nepřírozenou smrtí, 135 000 lidí bylo označeno za kontrarevolucionáře a byli popraveni, 237 000 lidí bylo zabito, 7,03 miliónů lidí bylo zmrzačeno při ozbrojených útocích, a 71 200 rodin bylo rozbito.". Statistiky sestavené z krajských zdrojů uvádí, že 7,73 miliónů lidí zemřelo nepřírozenou smrtí.

Začátek Kulturní revoluce uvedl do pohybu vlnu sebevražd. Mnoho významných intelektuálů, včetně Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han a Chu Anping v té době ukončili své životy.

Kulturní revoluce byla nejvíce levičáckým obdobím. Zabíjení se stalo způsobem, jak ukázat vlastní revolucionářský postoj, a prostředky na odstraňování „třídních nepřátel“ byly velmi kruté a brutální.

Politika „Reformy a Otevření“ povolila, aby se informace dostaly do oběhu, což umožnilo zahraničním reportérům, aby se stali svědky masakru na náměstí Tiananmen. Diváci v zahraničí mohli vidět, jak tanky drtí vysokoškoláky za živa.

O deset let později, 20 července 1999, Ťiang Cemin zahájil pronásledování Falun Gongu. Ke konci roku 2002, vnitřní informace potvrdili, že počet zatajených případů zabití na záchytných stanicích, v pracovních-převýchovných táborech, věznicích a klinikách pro slabomyslné přerostl počet 7000 a průměr zabitých byl 7 lidí denně.

Podle veřejných záznamů to vypadá, že zabíjení ČKS se snižuje oproti předchozím miliónům mrtvých. Existují pro to dva důvody. Prvním je, že kultura ČKS zdeformovala mysl čínských lidí do takového stavu, že se stali neteční a cyničtí. Druhým je, že kvůli přehnané korupci a zpronevěře vládních úředníků ČKS, čínská ekonomika upadla do stadia „transfúzní ekonomiky“ závisející na zahraničním kapitálu, aby si udržela ekonomický rozvoj a sociální stabilitu. Ekonomické sankce po masakru na náměstí Tiananmen jsou stále čerstvé v paměti ČKS a ta ví, že veřejné zabíjení způsobí odnětí zahraničního kapitálu a to by mohlo ohrozit totalitní režim. Vraždění se ve skutečnosti nesnížilo, ale prostředky zabíjení nevinných lidí jsou nyní více utajované. ČKS tajně ukrývá důkazy.

II. Extrémně kruté způsoby zabíjení

Vše co ČKS dělá, slouží pouze jednomu účelu: zisk a udržení moci. Zabíjení je pro ČKS velmi důležitým způsobem jak si udržet moc. Čím více lidí je zabito a čím krutější jsou způsoby zabíjení, tím lépe to poslouží k zastrašování lidí. Takovýto teror začal již před čínsko-japonskou válkou.

Masakr v Severní Číně během Čínsko-Japonské války

Dřívější americký prezident Hoover, v doporučení knihy „Nepřítel uvnitř“ od Otce Raymonda J. De Jaeghera a americké spisovatelky Irene Corbally Kuhn, řekl, že tato kniha úplně odhaluje teror komunistických hnutí. Doporučoval ji každému v zemi, kdo toužil porozumět takto zlé síle v tomto světě.

V této knize De Jaegher a Kuhn vypravují příběhy o tom, jak ČKS použila násilí na zastrašování lidí, aby dosáhla jejich poslušnosti. Například, jednoho dne ČKS každého vyzvala, aby se dostavil na náměstí ve vesnici. Učitelé přivedli žáky ze škol. Důvodem tohoto setkání bylo, aby lidé mohli shlédnout popravu 13 mladých vlastenců. Po ohlášení vymyšlených obvinění, komunistický vůdce nařídil vyděšené učitelce, aby s dětmi začala zpívat vlastenecké písně. Na pódiu byl namísto tanečníků kat, který v ruce držel ostrou čepel. Tento kat byl nelítostný, silný mladý komunistický voják se silnými pažemi. Přistoupil zezadu k první oběti, zvedl velkou ostrou čepel a seknul s ní – první hlava spadla na zem. Krev stříkala jak z fontány, hlava se kutálela po zemi a dětský hysterický zpěv se proměnil v chaotický pláč a křik. Učitelka stále udávala rytmus, pokoušejíc se, aby děti nepřestávaly zpívat, její zvon byl uprostřed toho chaosu slyšet.

Kat seknul třináctkrát a třináct hlav spadlo na zem. Pak přistoupilo mnoho komunistických vojáků, rozsekali těla obětí a vytáhli z nich srdce na hostinu. Celá tato brutální scéna se odehrála před očima dětí, které při tomto teroru bledly a některé začaly zvracet. Učitelka jim vynadala a uspořádala je, aby se vrátili do školy.

De Jaegher a Kuhn často vídali děti, které byly nuceny dívat se na popravy. Děti si na krvavé zabíjení zvykly a některé si dokonce začaly tohle vzrušení užívat.

Když ČKS pocítila, že zabíjení není už dostatečně děsivé a vzrušující, vymyslela mnoho způsobů krutého mučení. Například, někdo musel spolykat velké množství soli, aniž by se mohl napít vody – oběť trpěla až do chvíle než zemřela žízň; nebo byl člověk svlečen donaha a musel se válet po skleněných střepech; nebo se vysekala díra v zamrzlé řece a oběť se do ní hodila – oběť buď umrzla nebo se utopila.

De Jaegher a Kuhn napsali, že člen ČKS v provincii Shanxi vynalezl příšernou metodu mučení. Jednoho dne, když se toulal po městě, se zastavil a zahleděl se na obrovský vřící kotel před jedním restaurantem. Později zakoupil několik těchto obrovských kotlů a ihned zatknul několik anti-komunistů. Během tohoto rychlého pokusu byly kotle naplněny vodou a přivedeny do bodu varu.. V Pingshanu se De Jaegher a Kuhn stali svědky toho, jak byl otec stáhnut z kůže zaživa. ČKS přinutila jeho syna, aby tohle pozoroval a podílel se na tomto nelidském mučení, aby viděl svého otce zemřít v nesnesitelných bolestech a slyšel jeho křik. Členové ČKS polévali otcovo tělo octem a kyselinou, a poté z něj rychle stáhli celou kůži. Začali od zad, přes ramena a brzy byla kůže z celého jeho těla stáhnuta, zůstala pouze na hlavě. Otec zemřel během několika minut.

Rudý teror v „Rudém Srpnu“ a Guanxi kanibalismus

Poté, co ČKS získala absolutní moc nad zemí, ve svém násilí vůbec nepřestala. Během Kulturní revoluce její násilí ještě zesílilo.

18. srpna 1966 se Mao Cetung setkal s představiteli Rudé Gardy na věži náměstí Tiananmen. Song Binbin, dcera komunistického vůdce Song Renqionga, připíchla Maovi emblém, který Rudá Garda nosí na rukávu. Když Mao zjistil, že jméno Song Binbin znamená laskavý a vlídný, řekl: „Potřebujeme víc násilí“. Song změnila své jméno na Song Yaowu (doslovný překlad je „chtít násilí“).

Násilné ozbrojené útoky se brzy rozšířily po celé zemi. Mladší generace, vychovaná v komunistickém ateizmu neměla žádné obavy ani znepokojení. Pod přímým vedením ČKS a na příkazy Maa se z Rudé Gardy staly ignorantští fanatici, kteří se považovali za více než zákon, a začali bít lidi a vykrádat domovy po celé Číně. V mnoha oblastech bylo všech „pět černých tříd“ (hospodáři, bohatí farmáři, reakcionáři, nekalé živly a pravičáci) a členové jejich rodin zabití. Typický případ se stal v kraji Daxing blízko Pekingu, kde od 27. srpna do 1. září 1966 bylo zabito celkem 325 lidí z 48 místních oddílů 13 ti obcí. Nejstaršímu zabitému bylo 80 let, nejmladší měl pouze 38 dní. 22 kompletních rodin bylo vyvražděno, nikdo nebyl ponechán na živu.

Ubití člověka k smrti se stalo normálním jevem. Na ulici Shatan, členové Rudé Gardy mlátili starou paní železnými řetězy a koženými řemeny, až se nemohla vůbec hýbat. Přesto jí stále skákali po těle a po břicho. Žena na místě zemřela. ... Blízko Chongwenmengu, když Rudá Garda prohledávala dům jedné statkářky (osamělé vdovy), donutila všechny sousedy, aby každý donesl hrnec s vařící vodou a tuto ji potom lili za krk, až se její tělo úplně uvařilo. O několik dní později byla tato stará paní nalezena ve svém pokoji, její tělo bylo pokryto červy. ... Používalo se mnoho způsobů zabíjení, včetně ubití k smrti obušky, sekání srpem, uškrcení lanem ... Způsob zabíjení malých dětí byl nejbrutálnější: Ten kdo miminko zabíjel, šlápl na jednu nožičku a za druhou tahal, čímž dítě roztrhl vejplů. (*Vyšetřování masakru v Daingu od Yu Luowen*) [12]

Kanibalismus V Guangxi byl daleko nelidštější než Masakr v Daxingu. Spisovatel Zheng Yi, autor knihy *Kanibalismus V Guangxi*, tuto událost popsal jako mající tři období.

První bylo úvodní období, kdy byl teror utajován a držen v přitmě. Krajské zdroje zaznamenaly typickou scénu: o půlnoci se vrazi vplížili k oběti, kterou rozřízli a vyňali z ní srdce a játra. Kvůli své nezkušenosti a strachu však uřizli omylem plíci a pak se museli vrátit. Když měli srdce a játra uvařeny, další lidé přinesli z domu omáčku a někdo koření, a pak všichni společně v tichosti jedli lidské orgány u světla ohně v kamnech.

Druhé období bylo vrcholovou fází, kdy se terorizovalo otevřeně a na veřejnosti. Starší zabijáci v této době získali zkušenosti, jak obětem vyříznout srdce a játra za živa, a učili to i ostatní, zatímco sami zdokonalovali svoji techniku. Například když rozřízli živého člověka, stačilo, aby mu rozřízli břicho napříč, šlápli na tělo (pokud byl člověk přivázan ke stromu, tak žduchli do jeho břicha kolenem) a srdce a další orgány prostě vypadly. Hlavní zabiják měl nárok na srdce, játra a genitálie, zatímco ostatní sebrali to, co zbylo. Tato velkolepá a strašlivá scéna byla doplněna vlajkami a slogany.

Třetí období bylo šíleným stádiem, kdy se kanibalismus stal velmi rozšířeným hnutím. V kraji Wuxan lidé, podobně jako psi jedící mrtvoly při epidemii, nepříčetně pojídali jiné lidi. Většinou byli oběti nejdříve „veřejně odsouzeny“, a

hned poté byl člověk zabit a sněden. V momentě, kdy oběť spadla na zem, ať už byla mrtvá nebo ne, lidé vytáhli nože, které měli připraveny, a obstoupili oběť a ukrojili jakoukoliv část, kterou se jim podařilo získat. V tomto období byli i obyčejní občané zapojeni do kanibalismu. Hurikán „třídních bojů“ vymetl z lidských myslí veškerý smysl pro hřích a lidskou přirozenost. Kanibalismus se šířil jako epidemie a lidé si užívali tyto hostiny. Jedly se jakékoliv části těla, včetně srdce, masa, jater, ledvin, ramen, chodidel a šlach. Lidská těla byla vařena nejrůznějšími způsoby, včetně vaření, dušení v páře, smažení, pečení a grilování... Lidé pili tvrdý alkohol nebo víno a při požívání lidského masa hráli hry. V největším rozmachu tohoto období byla jídla z lidských těl nabízena dokonce v jídelnách nejvyšších vládních organizací v Revolucionářském odboru kraje Wuxan.

Lidé by si neměli nesprávně myslet, že tyto slavnosti kanibalismu byly čistě neorganizované chování lidí. ČKS byla totalitní organizace, která kontrolovala naprosto každou část společnosti. Bez výzvy a manipulace ČKS by se hnutí kanibalismu vůbec neodehrálo.

V písni vychvalující tohle vše, kterou napsala ČKS, se zpívá: „Stará společnost změnila lidi na demony, nová společnost udělala z démonů lidi.“ Avšak tohle zabíjení a kanibalistické slavnosti nám ukazují, že ČKS změnila lidi na zrůdy a demony, protože ČKS je krutější než jakákoliv zrůda nebo démon.

Pronásledování Falun Gongu

Jak čínští lidé vstoupili do období počítačů a cest do vesmíru, a mohou soukromě mluvit o lidských právech, svobodě a demokracii, mnoho lidí si začalo myslet, že odporná a příšerná zvěrstva jsou všechna minulostí. ČKS nechala lidem civilní oblečení a je připravena spojit se světem.

To vše je ale daleko od pravdy. Když ČKS zjistila, že existuje skupina, která se nehrozí jejich krutých metod mučení a zabíjení, začala používat ještě šílenější prostředky. Skupina, která je takto pronásledována je Falun Gong.

Násilí Rudé Gardy a kanibalismus v provincii Guanxi, mířily na odstranění lidského těla, zabití někoho během několika minut nebo několika hodin. Praktikující Falun Gongu jsou mučeni, aby se vzdali své víry v Pravdivost, Soucit a Snášlivost. Kruté způsoby mučení trvají i několik dní, měsíců nebo dokonce několik let. Odhaduje se, že více než 10 000 praktikujících Falun Gongu zemřelo následkem krutého mučení.

Praktikující Falun Gongu, kteří přežili nejrůznější druhy mučení a utekli z čelistí smrti, zaznamenali více než 100 ukrutných způsobů týrání. Níže je uvedeno pouze několik případů.

Nejrozšířenějším způsobem mučení praktikujících Falun Gongu je kruté bití. Policie a hlavní dozorcí ve věznicích bijí praktikující a podněcují také ostatní vězně, aby je bili. Mnoho praktikujících následkem toho ohluchlo, jejich uši byly bitím rozdrceny a oči rozmáčknuty, zuby vylámané, a lebka, páteř, žebra, klíční kosti, pánev, ruce a nohy dolámané; kvůli těžkým poraněním jim pak byly ruce a nohy amputovány. Mužům při mučení nelítostně drtí varlata a ženám kopají do

genitálií. Když se praktikující nevzdali, mučení pokračovalo dokud jim nepopraskala kůže a maso se nevyhrnulo ven. Následkem takovýchto mučení jsou těla praktikujících zmrzácena a pokryta krví. Přesto na ně ale dozorcí stále lijí slané roztoky a dávají jim šoky elektrickými obušky. Směs pachu krve a spáleného masa a prostupující řev bolesti jsou strašné. Mučitelé také používají plastové pytle, které přetáhnou praktikujícím přes hlavu a vyhrožují jim udušením, pokud se nepodvolí.

Další, běžně používanou metodou na mučení praktikujících Falun Gongu v čínských pracovně převýchovných táborech jsou šoky elektrickými obušky. Policie používá šoky elektrickými obušky, aby praktikujícím páčila citlivá místa jako jsou ústa, hlava, hrud', genitálie, boky, stehna, chodidla, ženám prsa a mužům penis. Dozorcí někdy dávají praktikujícím šoky několika elektrickými obušky zároveň, až je cítit, jak se škvaří maso a poraněná místa jsou černofialové. Někdy pálí obušky hlavu a konečník zároveň. Policie často používá 10 nebo i více elektrických obušků najednou a pálí tak praktikující po dlouhou dobu. Normální el. obušek má desetitisíce voltů. Když je použit, vyjde z něj modrý blesk a zvuk podobný statické elektřině. Když el. proud prochází lidským tělem, člověk má pocit jako by hořel nebo byl kousán hady. Každá rána el. obuškem je velmi bolestivá, jako hadí kousnutí. Kůže oběti zčervená, popraská, spálí se a začne hnisat. Existují i daleko silnější el. obušky, které dávají člověku ránu silnou jako by jej někdo mlátil kladivem do hlavy.

Policie také používá zapálené cigarety, aby praktikujícím páčila dlaně, tvář, chodidla, hrudník, záda, bradavky atd. Zapalovači jim pálí ruce a genitálie. Speciálně vyrobené ocelové tyče jsou rozžhaveny až jsou žhavě-červené. Těmi se potom pálí nohy praktikujících. Rozžhaveným uhlím pálí praktikujícím obličej. Policie takto umučila praktikující, kteří byli i po krutém mučení stále na živu, měli puls a dýchali. Potom prohlásila, že se upálili sami.

Policajti bijí ženy do prsou a genitálií. Znásilňují a skupinově znásilňují ženy. Používají el. obušky na pálení jejich bradavek a genitálií. Pálí jim bradavky zapalovači a strkají jim do vagín elektrické obušky a dávají jim šoky. Svazují několik kartáčků na zuby dohromady, strkají je násilně do vagín praktikujících a následně je uvnitř odírají a kroutí. Ruce praktikujících jsou spoutány za zády a skrze jejich bradavky jsou propíchnuty dráty, kterými pouští el. proud. Svlékají ženské praktikující a vhadzují je do přeplněných cel s mužskými vězni, kteří je poté znásilňují.

Násilně praktikujícím oblékají „svěrací kazajky“ [14], poté jim zkříží a sváží ruce za zády, a přetáhnou jim je přes hlavu až k hrudi. Sváží jim nohy a pověsí je ven z okna. A zároveň jim zacpou ústa látkou a nasadí sluchátka, aby nepřetržitě poslouchali zprávy očerňující Falun Gong. Podle svědectví, praktikujícím, kteří prochází takovýmto mučením, se brzy zlomí ruce a prasknou šlachy, to samé se stane s jejich rameny, zápěstími a lokty. Těm, kteří byli takto mučeni po dlouhou dobu, se úplně rozlámaly páteře a zemřeli v nepředstavitelných bolestech.

Policajti také strkají praktikující do kobek, které jsou plné odpadků. Kladivem jim vráží tenké bambusové tyčky pod nehty a nutí je žít v provlhlých celách plných červené, zelené, žluté, bílé a dalších druhů plísni, které jsou na stěnách, stropěch a podlaze, a způsobují, že zranění praktikujících hnisají. Používají také psy, hady

a škorpióny, kteří je koušou nebo jim dávají injekce s drogami, které ničí nervový systém. Tohle je pouze několik způsobů mučení, které se používají v pracovních táborech.

III. Krutý boj uvnitř strany

Protože ČKS stojí na principech strany, a ne na morálce a spravedlnosti, loajalita jejích členů, především starších úředníků, k nejsvrchovanějšímu vůdci je nejdůležitější otázkou. Proto strana potřebuje vytvořit atmosféru teroru zabíjením svých členů, aby ti co přežijí, viděli, že když nejvyšší diktátor chce někoho zabít, pak tento člověk tragicky zemře.

Vnitřní boje komunistické strany jsou dobře známy. Všichni členové politbyra Ruské komunistické strany, kromě Lenina, který zemřel, a samotného Stalina, byli v prvních dvou obdobích popraveni nebo spáchali sebevraždu. Tři z pěti generálů byli popraveni, tři z pěti nejvyšších velitelů byli popraveni, všech deset zástupců nejvyšších velitelů bylo popraveno, 57 z 87 velitelů armádních sborů bylo popraveno a 110 z 195 oblastních velitelů bylo popraveno.

ČKS vždy zastávala „ukrutné boje a nemilosrdné útoky“. Taková taktika se nezaměřuje pouze na lidi, kteří nejsou ve straně. Už v době revoluce v provincii Jiangxi, ČKS zabila tolik lidí anti-bolševické armády [15], že jen několik jich přežilo, aby mohli bojovat ve válce. Ve městě Yan'an strana zahájila „Nápravnou“ kampaň. Poté co byla strana politicky ustanovena, odstranila Gao Gang, Rao Shushi [16], Hu Feng, a Peng Dehuai. V době kulturní revoluce byli téměř všichni starší členové strany odstraněni. Nikdo z dřívějších generálních tajemníků strany se nesetkal s dobrým koncem.

Liu Shaoqi, dřívější čínský prezident, který byl kdysi osobnost číslo 2 pro národ, tragicky zemřel. Na den jeho sedmdesátých narozenin, Mao Cetung a Zhou Enlai [17] řekli Wang Dongxingovi (Maův hlavní strážce), aby Liu Shaoqi donesl narozeninový dar – rádio, aby mohl slyšet oficiální vyhlášení 8. plenárního zasedání 12. ústředního výboru, který řekl: „Navždy vylučte toho vlastizrádce, špióna a odpadlíka Liu Shaoqi ze strany a pokračujte v odhalování a odsuzování zločinů velezrady jeho a jeho pomocníků.“

Liu Shaoqi byl psychicky zdrčen a jeho nemoci se prudce zhoršily. Protože byl po dlouhou dobu připoután k posteli a nemohl se hýbat, na jeho krku, zádech, bocích, a patách měl bolavé hnisavé otláčeniny. Když měl velké bolesti, chytil se čehokoliv - oblečení, předmětů nebo něčích rukou a nechtěl je pustit, takže lidi mu pak dali do každé ruky jednu plastovou láhev. Když zemřel, tím jak je svíral, se z těchto dvou tvrdých plastových lahví staly přesýpací hodiny.

V říjnu 1969, začalo celé tělo Liu Shaoqi hnisat a infekce začala vydávat silný zápach. Byl nesmírně hubený a na pokraji smrti. Ale zvláštní inspektor z ústředního výboru strany mu nedovolil, aby se vysprchoval, nebo aby hýbal tělem, kdyby se chtěl převléct. Namísto toho mu svlékli všechny šaty, zabalili jej do deky a letecky jej poslali z Pekingu do Kaifeng, kde jej uzamkli v přízemí železobetonového bunkru. Když měl vysoké horečky, nejenže mu nedali žádné

léky, ale ještě odehnali všechny ošetřující personál pryč. Když Liu Shaoqi zemřel, už neměl svoji podobu, jeho vlasy byly půl metru dlouhé, bílé a rozčuchané. O dva dny později bylo jeho tělo spáleno způsobem, jakým se spalují lidé s těžkou infekční nemocí. Jeho povlečení, polštář a všechny věci, které po něm zbyly, byly spáleny také. Na úmrtní kartě Liu je napsáno: Jméno: Liu Weihuang; Zaměstnání: nezaměstnaný; Důvod smrti: nemoc. ČKS takto umučila prezidenta země bez udání jediného jasného důvodu.

IV. Vývoz revoluce, zabíjení lidí v zahraničí

Kromě zabíjení lidí v Číně, používáním všech možných způsobů mučení, se ČKS zapojila také do zabíjení Číňanů v zahraničí, při jejím vývozu „revoluce“. Typickým příkladem je Khmer Rouge.

Pol Potův Khmer Rouge existoval v Kambodži pouze 4 roky. Nicméně od roku 1975 do 1978 bylo v této malé zemi, která měla pouze okolo 8 miliónů obyvatel, zabito více než dva milióny lidí, z toho přes 200 000 Číňanů.

Zločiny Khmer Rouge jsou nespočítatelné, ale o nich se zde zmiňovat nebudeme. Musíme se však zmínit o jejím vztahu s ČKS.

Pol Pot uctíval Mao Cetunga. Začátkem roku 1965 navštívil čtyřikrát Čínu, aby osobně vyslechl Maovo učení. Už začátkem listopadu 1965 zůstal Pol Pot v Číně tři měsíce. Chen Boda a Zhang Chunqiao s ním probírali teorie jako např.: „Hlaveň pistole zesiluje politickou moc“, „třídní boje“, „diktátorství proletariátu“ atd.. Tohle se později stalo základem jeho vládnutí v Kambodži. Když se vrátil do Kambodži, změnil jméno své politické strany na Kambodžská Komunistická Strana (KKS) a založil revolucionářské základny podle modelu obklíčení měst z venkova ČKS.

V roce 1968, Kambodžská Komunistická strana oficiálně založila armádu. Na konci roku 1968 v ní bylo něco přes tři tisíce lidí. Ale v roce 1975, před útokem a zabráním města Phnom Penh, se z ní stala statečná bojující armáda s 80 tisíci vojáky. Tohle vše díky podpoře ČKS. Spisovatel Wang Xiangen ve své knize *Dokumenty o podpoře Vietnamu a Válčení s USA* píše, že Čína v roce 1970 dala Pol Potově armádě zbraně pro 30 tisíc vojáků. V dubnu 1975, Pol Pot převzal moc nad hlavním městem Kambodži a o dva měsíce později jel do Pekingu, aby navštívil ČKS a vyslechl další instrukce. Je zřejmé, že kdyby zabíjení Khmer Rouge nebylo podpořeno teoriemi ČKS a jejich hmotným zajištěním, nikdy by se neodehrálo.

Například, poté co byli oba synové prince Sihanouka zabiti KKS, KKS na příkaz Zhou Enlaie poslala Sihanouka poslušně do Pekingu. Bylo dobře známo, že když KKS zabila lidi, „zabila zároveň také zárodek“, aby předešla jakýmkoliv možným problémům v budoucnosti. Ale Pol Pot se podřídil Zhou Enlaiovým rozkazům bez protestu.

Zhou Enlai mohl zachránit Sihanoukův život jedním slovem, ale ČKS nenamítala nic proti zabití více než 200 000 Číňanů Kambodžskou Komunistickou stranou.

V té době chodili kambodžští Číňané na čínskou ambasádu pro pomoc, ale ta je ignorovala.

V květnu 1998, když se v Indonésii ve velkém měřítku odehrávalo zabíjení a znásilňování čínského etnika, ČKS neřekla ani slovo. Nenabídla žádnou pomoc a dokonce nepovolila tyto zprávy odvysílat v Číně. Zdá se, že čínská vláda se už nemohla starat míň o osud Číňanů v zahraničí; ani jim nenabídla žádnou humanitární podporu.

V. Ničení rodin

Nelze nijak spočítat, kolik lidí bylo během politických kampaní ČKS zabito. Statistický přehled lidí není možné provést kvůli informacím, které jsou zatajené, a překážkám mezi jednotlivými regiony, etnickými skupinami a místními dialekty. ČKS by takovýto průzkum nikdy neprovedla, protože to by pro ně bylo kopání si vlastního hrobu. ČKS dává přednost přehlédnutí detailů, když píše vlastní historii.

Ještě hůře zjistitelný je počet rodin, které ČKS zničila. V některých případech zemřel jeden člen a rodina byla rozbita. V jiných případech zemřela celá rodina. I když nikdo nezemřel, rodiny byly nuceny k rozvodům. Otec a syn, a matka a dcera se museli zřeknout svých vztahů. Někteří byli zmrzačeni, někteří zešíleli a někteří zemřeli mladí na následky těžkých nemocí způsobené mučením. Záznamy těchto rodinných neštěstí jsou velmi neúplné.

Yomiuri News z Japonska vydali jednou reportáž, že ČKS pronásledovala více než polovinu čínské populace. Pokud je to pravda, počet zničených rodin by se pohyboval okolo 100 miliónů.

Zhang Zhixin se stala všeobecně známou kvůli spoustě reportáží o jejím příběhu. Mnoho lidí ví, že protrpěla fyzické mučení, skupinové znásilnění a psychické mučení. Nakonec zešílela a byla zastřelena poté, co jí bylo podříznuto hrdlo. Ale mnoho lidí možná neví, že za touto tragédií je skryt další krutý příběh – její rodina se musela zúčastnit „studijního setkání pro rodiny bližních, kteří čekali na smrt“.

Dcera Zhang Zhixin, Lin Lin, na to na jaře 1975 vzpomínala:

Člověk od Shenyanského soudu nahlas pronesl: „Tvoje matka je opravdu nezdolná kontra-revolucionářka. Odmítá přijmout reformu a je nenapravitelně zatvrzelá. Je proti revolučnímu směru proletariátu našeho velkého vůdce, prezidenta Maa. Kvůli nepřebornému množství zločinů, naše vláda zvažuje zvýšení trestu. Když bude popravena, jaký bude tvůj postoj?“ Byla jsem šokována a nevěděla jak odpovědět. Mé srdce bylo zlomeno. Ale předstírala jsem, že jsem klidná a pokoušela se zadržet slzy. Otec mi řekl, že bychom neměli brečet před ostatními, jinak bychom už neměli žádný způsob jak se zříci našeho vztahu k mámě. Otec za mě odpověděl: „Pokud je to takhle, vláda může udělat co uzná za vhodné.“

Ten člověk od soudu se zeptal znovu: „Dojdete si pro její tělo, když bude popravena? Vyzvednete si její ostatky ve vězení?“ Sklonila jsem hlavu a neříkala nic. Otec za mě odpověděl znovu: „Nepotřebujeme nic.“ ... Otec držel mě a bratra za ruku a vyšli jsme ven z okresního motelu. Potácející se, jsme kráčeli domů proti strašné vichřici. Nic jsme nevařili; otec pouze rozlomil kukuřičný chléb a podal ho mě a bratrovi. Řekl: „Dojezte to a běžte brzy spát.“ Potichu jsem si lehla na hliněnou postel. Otec seděl na stoličce a omámeně zíral do světla. Po chvíli se podíval na postele a myslel si, že už spíme. Vstal, lehce otevřel kufr, který jsme přivezli z našeho starého domova v Shenyang, a vytáhl matčinu fotografii. Podíval se na ni a nemohl se ubránit slzám.

Vstala jsem z postele, položila hlavu otci do dlaní a začala hlasitě plakat. Otec mě zlehka plesknul a řekl: „Nech toho, sousedé to nesmí slyšet.“ Bratr vstal, když uslyšel můj pláč. Otec nás oba držel pevně v náručí. Nevíme kolik slz jsme té noci uronili, ale nemohli jsme plakat upřímně. [18]

Jeden univerzitní učitel měl šťastnou rodinu, ale ta během kampaně na napravení dřívějšího anti-pravičáckého hnutí zažila neštěstí. V době anti-pravičáckého hnutí se žena, která se stala jeho manželkou, scházela s někým, kdo byl označen za pravičáka. Ten člověk byl poté poslán do vzdálené oblasti, kde velmi trpěl. Protože jako mladá dívka nemohla jít s ním, vzdala se jej a provdala se za učitele. Když se její milovaný konečně vrátil zpět do jejich města, tato žena, nyní matka několika dětí, nemohla dost litovat své zrady z minulosti. Trvala na rozvodu se svým manželem, aby usmířila své špatné svědomí. V té době bylo tomuto učiteli přes padesát let; nedokázal přijmout tu náhlou změnu a zešílel. Vysvlékl se do naha a běhal všude možné, aby našel místo, kde by mohl začít nový život. Nakonec jej i děti žena opustila. Toto bolestivé odloučení nařízené stranou je neřešitelný problém, a nevyléčitelná společenská nemoc, která mohla pouze nahradit jedno odloučení dalším.

Rodina je základním článkem čínské společnosti. Je to také poslední obrana tradiční kultury před kulturou strany. Proto je ničení rodin to nejkrutější v historii zabíjení ČKS.

ČKS jediná vlastní všechny společenské prostředky, proto když je člověk považován za oponenta diktatury, on nebo ona bude ihned čelit boji o přežití, bude odsouzen všemi ve společnosti a přijde o svoji důstojnost. Rodina je jediné bezpečné útočiště pro tyto nevinné lidi. Ale vměšování taktiky ČKS udržovaly členy rodin ve vzájemné neshodě; jinak by také riskovali, že budou označeni jako oponenti proletariátu. Zhang Zhixin byla nucena se rozvést. Pro mnoho lidí byla zrada členů rodiny – udání, rozbroje, veřejné odsouzení a/nebo obžalování – poslední kapkou, která zničila jejich ducha. Mnoho lidí v důsledku toho spáchalo sebevraždu.

VI. Způsoby a následky zabíjení

Ideologie zabíjení ČKS

ČKS se vždy v rozvoji Marxismu-Leninismu propagovala za velmi talentovanou a kreativní, ale pravda je taková, že ČKS vytvořila zlo jaké tu ještě v dějinách lidstva nebylo. Používá komunistickou ideologii naprosté harmonie, aby podvedla společnost a intelektuály, používá průmyslovou revoluci ke zničení víry a propaguje naprostý ateismus. Používá komunismus, aby znemožnila osobní vlastnictví a používá Leninovu teorii a praxi násilné revoluce, aby vládla zemi. Zároveň mísí a stále více posilňuje tu nejzlejší část čínské kultury, která je proti základním čínským tradicím.

ČKS vynalezla úplnou teorii a operační strukturu „revoluce“ a „nepřetržité revoluce“ pod diktaturou proletariátu; Použila tento systém, aby změnila společnost a zajistila diktaturu strany. Její teorie má dvě části – ekonomický základ a superstrukturu (kultura vládnoucí strany) pod nadvládou proletariátu. Podle této teorie ekonomický základ ovlivňuje superstrukturu, ale superstruktura může mít zpětný vliv na ekonomický základ. Aby posílila superstrukturu, a především režim strany, musela prvně začít revoluci od ekonomického základu, což obnáší:

- 1) Zabít vlastníky půdy, aby vyřešili problémy výroby [19] na venkově a
- 2) Zabít kapitalisty, aby vyřešili problém produkce ve městech.

Na úrovni superstruktury bylo zabíjení použito opakovaně, aby si strana udržela absolutní kontrolu v ideologii. To obnášelo:

- 1) Vyřešit problém politického postoje intelektuálů ke straně.

ČKS opakovaně rozjela kampaně na reformování myšlenek intelektuálů. Obvinila intelektuály z buržoazního individualismu, buržoazních ideologií, nadpolitických názorů, nadtřídních ideologií, liberalismu, atd. Vymýváním mozků je připravila o důstojnost a zničila jejich svědomí. Zničila jejich nezávislé myšlení a mnoho dalších dobrých vlastností jako např.: mluvili otevřeně o spravedlnosti, věnovali svůj život spravedlnosti, chudoba s nimi nepohla, vzdorovali násilí a nepoddávali se bohatství... [20] „Člověk by se měl nejdříve starat o budoucnost státu a až nakonec o své vlastní štěstí. [21],“ „Každý obyčejný člověk by se měl cítit zodpovědný za úspěchy nebo nezdary svého národa. [22]“ a „Džentlmen by měl činit dobro pro národ, pokud je bohatý, a zdokonalovat sám sebe, pokud je chudý.“

- 2) Zahájit Kulturní revoluci a zabíjet lidi, aby ČKS získala absolutní kulturní a politickou moc.

ČKS nejdříve začala kampaně uvnitř a vně strany, a začala zabíjet v oblastech literatury, umění, divadla, historie a vzdělání. Na začátku ČKS zabila několik známých lidí jako např.: „Městečko Tří Rodin [23], Shaoqi, Wu Han, Lao She, a Jian Bozan. Později se zabíjení rozrostlo na „malou skupinku uvnitř strany“, a „malou skupinku uvnitř armády“, a nakonec to vyústilo v situaci, kdy se lidé v celé zemi, včetně těch uvnitř strany a armády, zabíjeli navzájem. Ozbrojené útoky odstraňovaly nepřítele fyzicky, kulturní útoky zabíjely nepřítele mentálně. Bylo to velmi chaotické a násilné období vládnutí ČKS. V krizích, když strana potřebovala oživit svoji moc, podněcovala zesílení zlé stránky lidské povahy až na samé maximum. Každý mohl libovolně zabíjet ve jménu „revoluce“ a „obranu

Maova revolučního směru". Tohle celonárodní jednání ničení lidské přirozenosti bylo nevidané.

- 3) Masakr spáchaný ČKS na náměstí Tiananmen 4. července 1989, aby vyřešili demokratické nároky, které následovali po Kulturní revoluci.

Tohle bylo poprvé co ČKS veřejně zabila civilisty, aby potlačila lidi protestující kvůli zpronevěře, korupci a tajným dohodám mezi vládními úředníky a obchodníky, a jejich požadavky na svobodu tisku, svobodu projevu a svobodu shromažďování. V době masakru na náměstí Tiananmen, ČKS dokonce zinscenovala jak lidé pálí vojenské vozidla a zabíjejí vojáky, aby podnítila nenávist mezi vojáky a civilisty, což vedlo k tragédii, kdy Lidová armáda zmasakrovala vlastní lidi.

- 4) Zabíjení lidí s různým náboženským vyznáním.

Pro ČKS je životně důležité, aby ovládala víru lidí. Aby se jí na začátku své vlády povedlo různými bludy podvést lidi, začala odstraňovat veškerá náboženství a víry. Když se ČKS setkala s duchovní vírou v nové době – s Falun Gongem – znovu vytáhla svůj řeznický nůž. ČKS začala pronásledování Falun Gongu tak, že zneužila principy Pravdivosti, Soucitu a Snášlivosti, a skutečnosti, že praktikující nelžou, nepoužívají násilí a nezpůsobí žádnou společenskou nestabilitu. Když získali zkušenost s pronásledováním Falun Gongu, ČKS se zlepšila v ničení lidí i jiných vír. Tiang Cemin a ČKS tentokrát vystoupili sami, aby zabíjeli, nepoužili na to už jiné lidi nebo skupiny.

- 5) Zabíjení lidí, aby ukryli pravdu.

Občanské právo znát pravdu je dalším slabým místem ČKS; ta zabíjí lidi také proto, aby mohla blokovat informace. V minulosti bylo „Poslouchání vysílání nepřátelského rádia“ těžkým zločinem, za který mohli být lidé uvězněni. V poslední době, kdy byly státní satelity nebo kabelové televizní systémy opakovaně napíchnuty, aby mohla být lidem odhalena pravda o pronásledování Falun Gongu, Tiang Cemin vydal tajný rozkaz „zabíjet bez milosti“. Liu Chengjun, který provedl jedno z těchto napíchnutí byl umučen k smrti. ČKS zmobilizovala úřad 6-10 (organizace podobná Gestapu nacistického Německa, která byla vytvořena pouze za účelem pronásledování Falun Gongu), policii, prokurátory, soudy, a systém internetové policie, aby mohli lidi blíže monitorovat.

- 6) Strana usiluje o vlastní zájmy za cenu odebrání práva na život.

Teorie nepřetržité revoluce ČKS vlastně znamená, že se ČKS nikdy nevzdá své moci. V současné době korupce a zpronevěra uvnitř ČKS vytvořily mnoho konfliktů mezi absolutní mocí strany a lidským právem na život.

Když se lidé zorganizují, aby ochránili svá lidská práva, ČKS použije násilí a bude mávat řeznickým nožem před takzvanými „vůdci“ těchto hnutí. ČKS má připraveno 100 miliónů ozbrojených policistů pro tyto účely. V dnešní době je ČKS na zabíjení připravena daleko lépe než v době masakru na náměstí Tiananmen 4. července 1989. V té době musela dočasně mobilizovat své vojenské síly. Avšak zatímco tlačí své lidi do slepé uličky, natlačila ČKS do slepé

uličky také sama sebe. ČKS se dostala do bodu takové zranitelnosti, že dokonce považuje i „stromy a trávu za nepřátele, když vítr fouká“, jak říká čínské přísloví.

Z výše uvedených věcí můžeme zjistit, že ČKS je zlý přízrak v přírodě. Je jedno jak se mění v různých obdobích a na různých místech, ČKS zabíjela lidi před tím, zabíjí je dnes a bude pokračovat v zabíjení v budoucnosti, aby si udržela absolutní moc.

Různé způsoby zabíjení a odlišné okolnosti

A) Propaganda před akcí

V závislosti na různých časových obdobích ČKS používala různé způsoby zabíjení. Ve většině případů, před samotným zabitím někoho, ČKS vytvořila propagandu. ČKS potom řekla: „pouze zabití mohlo odlehčit pobouření lidí“, jakoby lidé požadovali po ČKS, aby zabíjela. Ve skutečnosti ČKS podněcovala pobouření společnosti.

Například drama „Bělovlasé Dívky“ [24], které úplně překroutilo lidovou legendu, bylo použito jako nástroj v propagandistických kampaních. Příběhy půjčených sbírek a vodních žalářů, o kterých se mluví v dramatu „Liu Wencai“, jsou také všechny smyšlené. Účel těchto překroucených povídek je, aby se lidé „naučili“ nenávidět hospodáře. ČKS běžně demonizuje své nepřátele, dokonce i čínského prezidenta. V lednu 2001, ČKS zinscenovala „sebeupálení“ na náměstí Tiananmen, aby podnítila nenávisť lidí vůči Falun Gongu a pak zdvojnásobila svoji masivní kampaň genocidy proti Falun Gongu. ČKS nejenže změnila způsoby zabíjení lidí, ale dokonce je zdokonalila využitím nových informačních technologií. Dříve ČKS podváděla lidi pouze v Číně, ale dnes podvádí lidi po celém světě.

B. Podněcování davů, aby zabíjeli lidi

ČKS nejen zabíjí lidi díky mechanismu své diktatury, ale také provokuje lidi, aby se zabíjeli navzájem. I kdyby ČKS měla nějaká nařízení, když začala zabíjet a pronásledovat, tak v době kdy podněcovala lidi, aby se zapojili, už nic nemohlo zastavit tohle vraždění. Například, když ČKS zahájila svoji půdní reformu, povolila všem krajským úřadům půdní reformy popravovat statkáře jak je libo.

C. Zničení ducha člověka, před tím než zabijí jeho fyzické tělo

Dalším zvykem je zničit člověku jeho ducha před tím, než jej zabijí fyzicky. V dějinách Číny i vládci té nejkrutější dynastie čínské historie, Qin (221-207 př.n.l.), nikdy neničili lidského ducha. ČKS nikdy nedala lidem příležitost, aby zemřeli jako mučedníci. Vyhlášené taktiky jako např. ulehčení rozsudku těm, kteří nabídli ústupek, a zpřísnění pro ty, kteří odporovali, a „sklonění hlavy jako příznání zločinu je jediný způsob jak přežít“. ČKS nutí lidi, aby se vzdali svých názorů a víry, nutí je zemřít bez důstojnosti. Ti, kteří by zemřeli důstojně, by povzbudili další. Pouze když lidé zemřou velmi ponižujícím a ostudným způsobem, jedině tak může ČKS dosáhnout cíle a lidi ovládnout. Důvodem proč ČKS pronásleduje Falun Gong tak krutě a zuřivě je to, že praktikující Falun Gongu považují svoji víru za důležitější než svůj život. Když se ČKS nepodařilo zničit jejich důstojnost, udělala vše proto, aby je zničila fyzicky.

D. Zabíjení lidí spřízněností a odvržením

ČKS při zabíjení použila metody přátelského jednání s lidmi i jejich odvržením. ČKS se pořád snaží napadat malou část populace, okolo 5 procent. Většinu společnosti považuje za dobrou, jen potřebuje být vychovávána. Výchovné metody ČKS můžeme rozdělit do dvou skupin: výchova terorizováním a výchova laskavostí. Výchova terorizováním využívá strachu, aby lidé věděli, že ti co budou proti, nedopadnou dobře, a nutí je tak zůstat daleko od těch, které strana už napadla. Výchova laskavostí lidem ukazuje, že pokud dokážou získat důvěru strany a jsou spřízněni se stranou, budou nejen v bezpečí, ale je také možné, že budou povýšeni nebo získají jiné výhody. Lin Biao [25] jednou řekl: „Malá část [potlačena] dnes a malá část zítra, a za chvíli to bude dohromady velká část.“ Ti, kteří se radovali z přežití jednoho hnutí, se většinou stali oběťmi dalšího.

E. Vymetení potencionálních hrozeb v zárodku a tajné mimosoudní zabíjení

V nedávné době ČKS vyvinula model zabíjení „vyhlazení problému v zárodku“ a „utajené nezákonné zabíjení“. Například, stávky dělníků a protesty rolníků se stávají stále běžnějšími, a tak ČKS odstraňuje taková hnutí ještě před tím, než se rozrostou, a to tím, že zatkne jejich „vůdce“ a odsoudí je ke krutým trestům. Jak se svoboda a lidská práva stávají ve světě běžnou znalostí a trendem, ČKS se neodvážá odsoudit žádného praktikujícího k trestu smrti. Avšak po Ťiang Ceminovém prohlášení: „nikdo není zodpovědný za trest praktikujícího Falun Gongu“, jsou praktikující Falun Gongu zabíjeni po celé zemi. Ačkoliv čínská ústava garantuje občanům právo apelovat, ČKS používá tajnou policii nebo najímá vrahy, aby zastavili, zatkli a poslali apelující zpět domů, a někdy je uvězní v pracovních táborech.

F. Zabití jednoho člověka jako výstraha pro ostatní

Příklady tohoto jsou pronásledování Zhang Zhixin, Yu Luo ke a Lin Zhao. [26]

G. Skrytí pravdy o zabíjení pomocí umlčování

Známí lidé s mezinárodním vlivem jsou obvykle umlčeni, ale ne zabiti. Účelem toho je skrýt zabití těch, kteří nemají žádný vliv ani moc a jejichž smrt nebude veřejnost zajímat. Například, během kampaně na potlačení reakcionářů, ČKS nezabila vysoce postavené generály jako byli Long Yun, Fu Zuoyi a Du Yuming, zabila ale úředníky a vojáky nižších vrstev NS.

Dlouhodobé zabíjení ČKS zničilo duše čínských lidí. Dnes je v Číně mnoho lidí, kteří mají sklon k zabíjení. Když se odehrál teroristický útok na USA dne 11. října 2001, mnoho Číňanů se z toho radovalo na internetových stránkách. Zastánci „neomezované války“ proti USA a západnímu bloku byli všude a děsili lidi.

Závěr

Kvůli informační blokádě ČKS není možnost zjistit, kolik lidí přesně zemřelo následkem různých pronásledování, které se během jejich vlády odehrály. Jen ve výše zmíněných hnutích zemřelo přes 50 miliónů lidí. Navíc, ČKS zabila lidi etnických menšin v Xinjiangu, Tibetu, Vnitřním Mongolsku, Yunanu a dalších místech; informace o těchto incidentech jsou těžko objevitelné.

Kromě těch, kteří zemřeli, neznáme způsob, kterým bychom zjistili, kolik lidí bylo zmrzačeno, psychicky onemocnělo, bylo dohnáno k šílenství a depresím, nebo bylo vyděšeno k smrti pronásledováním, kterým trpěli. Každá jedna smrt je tragédie, která zanechala hluboké jizvy na duších členů rodiny oběti.

Japonská *Yomiuri News* jednou vydala reportáž, že průzkum čínské centrální vlády ve všech 29 provinciích a přímo ovládaných městech v té době ukázal, že okolo 600 miliónů lidí se stalo přímými oběťmi nebo byli negativně ovlivněni Kulturní revolucí, což tvoří zhruba polovinu čínské populace. Stalin jednou řekl: „Smrt jednoho člověka je tragédie. Smrt jednoho miliónu lidí je statistika.“ Když se zjistilo, kolik lidí zemřelo hladu v provincii Sisčuan, Li Jingquan, dřívější tajemník komunistické strany v Sisčuanu poznamenal: „Ve které dynastii neumírali lidé?“ Mao Cetung řekl, že: „Oběti jsou nevyhnutelné v jakémkoliv boji. Smrt je častá.“ Tohle je ateistický komunistický pohled na život.

Kulty zla obětovávají lidi a používají jejich krev k uctívání zlých duchů. Komunistická strana od svého začátku nepřestává zabíjet lidi – když nemohli zabít ty, kteří byli mimo stranu, zabili aspoň své vlastní lidi – aby připomněla své „třídní boje“, „vnitrostranické boje“ a další klamstva. Strana dává dokonce své vlastní generální tajemníky, vůdce vojsk, generály, ministry a další na obětní oltář svého kultu zla.

Mnoho lidí si myslí, že bychom měli dát ČKS čas, aby se změnila sama, říkají, že se ve svém zabíjení v poslední době docela krotí. Zaprvé, zabití člověka stále dělá z člověka vraha. Z širší perspektivy, protože zabíjení je jednou z metod ČKS na vládnutí jejího režimu založeném na teroru, ČKS zabíjí tolik lidí, kolik je potřeba, aby si udržela moc. Činy ČKS jsou nepředvídatelné. Když lidé ztratí silný pocit strachu, ČKS jich zabije víc, aby v nich zvýšila pocit teroru. Stačí, když lidé nemohou ovládnout svůj strach, hlásají svůj sklon k zabíjení bez skutečného důvodu pro zabíjení, aby se teror ČKS udržel. Poté, co lidé zažili bezpočet politických hnutí zabíjení, vytvořili si reakci podmíněného reflexu na teror ČKS, a zabíjení už není vůbec potřeba zmiňovat. Dokonce kritika propagandistické mašinérie ČKS stačí na to, aby si lidé obnovili vzpomínky na zabíjení.

Kdykoliv se pocit teroru u lidí změní, ČKS upraví intenzitu zabíjení. Počet zabitých samo o sobě není cílem; důležitá je stálost jejího zabíjení. ČKS se nestala vlídnější a ani se nezaváhala svého reznického nože. To lidé se stali více poslušní. Jak jednou lidé povstanou a žádají víc než je v toleranci ČKS, ČKS nebude váhat zabíjet.

Náhodné zabíjení umožňuje ČKS nejlépe udržet teror, což je cíl, kterého potřebuje dosáhnout. V různých velkých historických hnutích, identita, zločin a standard odsuzování obětí byly udržovány záměrně velmi nejasné. Aby se vyhnuli zabití sebe sama, lidé často omezili své projevy a činy na „bezpečnou“ úroveň. Tato omezení dokonce překonala ty, které na lidi uvalila ČKS. To je důvod, proč se lidé v každém hnutí spíš přiklání „k levičáckému než

pravičáckému“ chování, následovali přání vlády a částečně se účastnili hnutí. Každá úroveň vládních úředníků se snažila hnutí rozšířit, aby si zajistili vlastní bezpečnost, proto čím nižší úroveň, tím byla kampaň krutější. Toto celonárodní dobrovolné zesilování teroru pochází z náhodného zabíjení ČKS.

ČKS se ve své dlouhé historii zabíjení přeměnila na zvráceného masového vraha. Zabíjením ukáží svůj zvrhlý pocit nejvyšší moci, která rozhoduje o lidských životech. Zabíjením uklidňuje svůj nejvnitřnější strach. Zabíjením potlačuje společenský neklid a nespokojenost, způsobenou svými dřívějšími vraždami. Směsice krvavých dluhů ČKS znemožnila, aby dnes nastalo nějaké dobrotivé rozřešení tohoto. ČKS může záviset jen na silném utiskování a totalitním vládnutí, aby si udržela existenci až do poslední chvíle. Navzdory příležitostným přeměnám, kdy ČKS převlékla oběti svého vraždění, se její krvežíznivá povaha nikdy nezměnila. Je ještě méně pravděpodobné, že se změní v budoucnosti.

Poznámky:

[1] Dopis od Mao Cetunga své ženě Jiang Qing (1966).

[2] Hu Feng, vědec a literární kritik, byl protikladem taktik sterilní literatury ČKS. V roce 1955 byl vyloučen ze strany a odsouzen k 14 letům vězení.

[3] *Sbírka Konfuciových spisů*

[4] Leviticus 19:18.

[5] Marx, Komunistický manifest (1848).

[6] Mao Cetung, Lidová Demokratická Diktatura (1949).

[7] Mao Cetung: „Musíme úplně prosadit [potlačení reakcionářů], aby každá rodina byla informována.“ (30. březen 1951)

[8] Mao Cetung: „Musíme na reakcionáře udeřit tvrdě a přesně.“ (1951)

[9] Velký Skok Vpřed (1958 – 1960) byla kampaň ČKS k prudkému rozvinutí průmyslu, především výroby oceli. Tohle je široce chápáno jako hlavní ekonomická katastrofa.

[10] Čínská jednotka plošné míry. 1mu = 0.165 akru

[11] Peng Dehuai (1898-1974): Čínský komunistický generál a politický lídr. Peng byl hlavním velitelem v Korejské válce, vicepremiér státní rady, člen politbyra a ministr obrany od 1954-1959. Ze své funkce byl sesazen poté, co nesouhlasil s Maovým levičáckým přístupem na sjezdu ČKS v Lushanu v roce 1959.

[12] Masakr v Daxingu se stal v srpnu 1966 během změny vedení strany v Pekingu. V té době ministr veřejné bezpečnosti, Xie Fuzhi, na setkání

s pekingským úřadem veřejné bezpečnosti, přednesl projev ohledně mizerných zákroků „Rudé Gardy“ proti „pěti černým třídám“. Tato řeč byla brzy předána stálému výboru Daxinského úřadu veřejné bezpečnosti. Po tomto setkání, daxinský úřad veřejné bezpečnosti okamžitě zareagoval a vytvořil plán, jak vyprovokovat lidi v Daxinském kraji, aby zabíjeli „pět černých tříd“.

[13] „Stará společnost“ jak ji ČKS nazývá se vztahuje na období před rokem 1949 a „nová společnost“ se odkazuje na období po roce 1949, kdy ČKS převzala moc nad zemí.

[14] Svěrací kazajka je nástroj na mučení podobající se saku. Ruce oběti jsou překrouceny a svázané lanem za zády a potom přetáhnuty přes hlavu do předu; tohle mučení ihned obětem zmrzačí ruce. Poté je oběť násilně oblečena do svěrací kazajky a pověšena za ruce. Hlavní následky tohoto krutého mučení jsou zlomené kosti v ramenou, loktech, zápěstích a zádech – ty pak způsobí, že oběť umře v nesnesitelných bolestech. Několik praktikujících Falun Gongu zemřelo následkem tohoto mučení. Na níže uvedených odkazech najdete více informací: čínsky: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html> anglicky: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

[15] V roce 1930 Mao nařídil straně, aby zabila tisíce svých členů, vojáky Rudé Armády a nevinné civilisty v provincii Jiangxi v pokusu o upevnění své moci v oblastech kontrolovaných ČKS. Více informací najdete na: čínsky: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

[16] Gao Gang a Rao Shushi byli oba členové úředního výboru ČKS. Po nepříjaté nabídce v bojích o moc v roce 1954, byli nařčeni ze spiknutí, že se snaží rozdělit stranu a následně z ní byli oba vyloučeni.

[17] Zhou Enlai (1898-1976) byl po Maovi druhou nejdůležitější postavou v historii ČKS. Byl vedoucí postavou v ČKS a předsedou vlády ČLR od roku 1949 až do své smrti.

[18] Výzkumná nadace v Laogai, 12. října, 2004 oznámila: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391>

[19] Jeden ze tří nástrojů (prostředky pro výrobu, technika výroby a výrobní vztahy), kterými Marx analyzoval společenské třídy. Výrobní vztahy se týkají vztahu mezi lidmi, kteří vlastní nástroje výroby a těmi, kteří je nemají... jako např. vztah mezi hospodářem a rolníkem, nebo vztah mezi kapitalistou a dělníkem.

[20] Od Mencia.

[21] Od Fan Zhongyana (989-1052), předního čínského pedagoga, spisovatele a vládního úředníka z Dynastie Severní Song. Úryvek pochází z jeho básně „Šplhání na Věž Yueyang“

[22] Od Yanwu (1613-1682), významný vědec ranné Dynastie Qing.

[23] Městečko Tří Rodin byl literární pseudonym tří spisovatelů v 60 letech (20. století) , Deng Kuo, Wu Han a Liao Mosha. Wu byl autor hry „Hai Rui rezignuje na svoji funkci“, kterou Mao chápal jako politickou satiru na jeho vztah s generálem Peng Dehuai.

[24] Děj *Bělovlasé dívky* byl původně o ženské božské bytosti a neměl nic do činění s třídními konflikty. Avšak pod perem spisovatelů ČKS byla tato hra změněna na „moderní“ drama, operu a balet, které všechny používali na podnícení třídní nesnášenlivosti.

[25] Lin Biao (1907-1971), jeden ze starších vůdců ČKS sloužil pod Mao Cetungem jako člen politbyra, jako místopředseda (1958) a ministr obrany (1959). Lin je považován za architekta čínské Velké Kulturní revoluce. V roce 1966 byl navrhnut za Maova nástupce, ale jeho obliba v roce 1970 opadla. V novinách o něm psali, že se zapojil do nezdařilého převratu a že se pokusil odletět do SSSR, když bylo tohle údajné spiknutí odhaleno. Když ale odlétal před soudním stíháním, jeho letadlo se zřítilo v Mongolsku a následkem toho zemřel.

[26] Zhang Zhixin byla intelektuálka, kterou ČKS během Velké Kulturní revoluce umučila za kritizování Maova selhání při Velkém Skoku Vpřed, a za to, že otevřeně říkala pravdu. Vězeňští dozorcí ji často svlékali do naha, svazovali jí ruce za zády a vhazovali ji do mužských cel, kde byla skupinově znásilňována až zešílela. Vedení věznice mělo obavy, že by vykřikovala nějaké slogany během poprav, a tak jí nechali před tím vyříznout jazyk. Yu Luo a Lin Zhao byli další dva intelektuálové, kteří zemřeli ve Velké Kulturní Revoluci podobným způsobem.